

בס"ד

גליון

להבות אש

תורות עובדות והנהגות
מרבותה"ק מקרעטשניף זי"ע
ומיבלחט"א כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פרשת חיי שרה - תולדות

תשפ"ג

זו"ל ע"י מכון תורת אש
שע"י תלמידי וחסידי קרעטשניף סיגעט
בנשיאות כ"ק אדמו"ר שליט"א

י"ל צ"י מכון תורת אש

פרשת חיי שרה - תולדות

שנת תשפ"ג

גליון קי"ח - שנה ד'

© כל הזכויות שמורות

להשיג הגליון על אימעיל

נא לשלוח בקשה אל

Kretchnefmmt@gmail.com

להארות והערות נא לקרוא

347.291.1133

מי שיש לו איזה חידושי תורה או כתבים
או טעיפס מכ"ק מרן רביה"ק ז"ע שלא
יצאו עדיין לאור נא לפנות להמערכת,
ותשוחח"ל

סדר לימוד "עמוד היומי"
פרשת תולדות

מס' קידושין	
סו.	יום א'
סו:	יום ב'
סו.	יום ג'
סז:	יום ד'
סח.	יום ה'
סח:	עש"ק
סט.	שב"ק

מערכת קול קרעטשניף סיגעט

מהנעשה ונשמע

בחצרות קדשינו ובצל הקודש:
דברות קודש, מודעות, זמנים, חידושים,
ושמחות אנ"ש

ארה"ק 2799-261-077
חוץ לארץ 3063-585-646

חיי שרה

גם הורגלא בפומי' לומר תמיד יפה שיחתן של עבדי אבות שטוב לדבר מעבדות ד' מאבוה"ק נ"ע והיינו מהעבדות של האבות מתורתן של בניס אפילו ממה שהבנים יאמרו תורה: (רזא דשבת)

ויצא יצחק לשוח בשדה וישא עיניו וירא והנה גמלים באים ותשא רבקה את עיניה ותרא את יצחק ותפל מעל הגמל. בשם דודי הקדוש מו"ה מאיר זצלה"ה מפרימישלאן שאמר על זה שיצחק ראה גמלים באים, שהסתכל לראות מה מעשים טובים באו עמה, וראה 'גמלים' פי מדת 'גמילות חסדים' היה בה, וכמו שעשתה לאליעזר להשקותו ולגמליו, והיא כאשר ראתה את יצחק בקדושתו, נתבטלה במעשיה נגד מעשיו ונגד קדושת עבודתו, ורבקה הצדיקת היתה יודעת ומכירה בו, וזהו פירוש 'ותפול מעל הגמל', פי הפילה עצמה להקטין במעשיה, ונתבטלה נגד יצחק כנר נגד אבוקה.

ולזה פירש"י ז"ל (כאן) ותוהא מפניו והשמיטה עצמה היתה לארץ, ולא הגיע עד הקרקע וכו' ע"ש, פי' שלא ביטלה את מעשיה מכל וכל, כי גם

ואבוא היום אל העין וגו'. ברש"י א"ר אחא יפה שיחתן של עבדי אבות לפני המקום מתורתן של בניס שהרי פרשה של אליעזר כפולה בתורה והרבה גופי תורה לא נתנו אלא ברמיזה.

יש לפרש דבריו הק' בהקדם המשנה (סוף פ"א דחגיגה) הלכות שבת חגיגות והמעילות הרי הם כהררין התלויים בשערה שהן מקרא מועט והלכות מרובות, ופירושו בגמ' שיש בהן הלכות מרובות שהן תלוין ברמז במקרא מועט כהר התלוי בשערת הראש. (ובמנחות כט:): אמר ר' יהודה אמר רב בשעה שעלה משה למרום מצאו להקב"ה שיושב וקושר כתרים לאותיות וכו' ועקיבא בן יוסף עומד לדרוש על כל קוץ קוץ תילי תילין של הלכות.

וזהו דברי ר"א יפה שיחתן של עבדי אבות מתורתן של בניס פי' הרי מתורתן של בניס יש לדעת כמה יפה שיחתן להמקום כי חז"ל דרשו על כל קוץ וקוץ תילין של הלכות ופרשה של אליעזר כפולה בתוה"ק, הרי כמה יפה שיחתן: (רזא דשבת)

לא עסקת בתורה אם אמר נאה הייתי וטרוד ביצרי הייתי אומרים לו כלום נאה היית מיוסף כו', ובמדרש רבה (פרשה פז) ויהי אחר הדברים אמר יוסף אבא נתנסה זקני נתנסה ואני איני מתנסה א"ל הקב"ה חייך שאני מנסה אותך יותר מהם.

ובפי' עין יעקב ? נכללו שני נסיונות נסיון דעבירה דיצרא קשה טובא, ונסיון דצרה בצער בית הסוהר, והנה שרה אמנו נתנסה בשניים, כמ"ש ברש"י (פ' לד) ויהי כבוא אברם למד שהטמין אותה בתיבה, והוא כבית הסוהר, וגם ותוקח בית פרעה, ושוב אל בית אבימלך, ועמדה בכל הנסיונות אשר באו לה ע"י נסיון היופי, אך אנו מתפללין ואל תביאנו לידי נסיון.

אמנם במדרש רבה (פרשה נה) ה' צדיק ובחן ורשע ואוהב חמס שנאה נפשי כו' כך הקב"ה אינו מנסה את הרשעים למה ש אין יכולים לעמוד דכתיב והרשעים כים נגרש, ובעין יעקב ששיחחו דברים ויבעט ביסורין, ואת מי מנסה את הצדיקים שנא' ה' צדיק יבחן.

והתוה"ק מעידה על הצדיקה שני חיי שרה כולן שוין לטובה, שעמדה בנסיונה, ובת כ' כבת ז' ליופי כי כמו שבת ז' לא התפעלה מיופי, כך בבת כ' לא שחה לבה להבל היופי, וכולן שוין

הדרך הזה גדול מאוד כי הוא מדת אברהם אבינו, רק שידעה בעצמה שמעשיו גדולים ממעשיה, ומה גם כי היא אשה ואין לה אפי'. בזה הדעת הגדול לעשות התיקון הגדול כמו אברהם אבינו ע"ה, ולכן הקטינה את עצמה כנגדו וק"ל. (דברי מאיר)

ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב וישא עיניו וירא והנה גמלים באים. לכאורה הול"ל כי רואה ביאת רבקה אשתו. אך הכוונה כי יצחק אבינו ע"ה צפה והביט ברוח קדשו את עיקר תולדותיו שיצאו מן רבקה אמנו ע"ה, ואז ראה "והנה גמלים באים" לשון גומלים, עם בני ישראל גומלי חסדים.

ופעם אמר דרך צחות מה שקורין הערלים את ישראל "זשעדי פארשעווע" כי מי שיש לו גרב נקרא כך, "וגרב" ר"ת ג'ומלים ר'חמנים ביישנים שאחז"ל (יבמות דף ע"ט ע"א) כי שלש אלה הם מדות ישראל. (דברי מאיר)

ויהיו חיי שרה וגו' וברש"י הק' בת ק' כבת כ' כחטא כו', ובת כ' כבת ז' ליופי, שני חיי שרה כולן שוין לטובה.

ולתת טעם שייכות בת ז' ליופי לבת כ' שלא חטאה, בהקדם אמרם ז"ל (יזמא לו) רשע אומרים לו מפני מה

סופן לומר אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלקים, וכך היא מדת האמת שהיא אמת מתחילתה ועד סופה.

וימי האדם כלולים בירידות ועליות שאם בימי העליה חוסים על התורה ועל העבודה, אך יכול להיות שבימי עמידה שיוצאים דחופים ומבוהלים לרדוף אחר הפרנסה וכיוצ"ב, ועלולים ח"ו להרפות מהעבודה הק', ובודאי שבימי הירידה מניחין חיי שעה ועוסקין בחיי עולם, אמנם נשתבחה הצדיקת שכל ימי חייה היו בבחי' אמת מראשיתן ועד אחריתן, כולן המה קדושות לעבודתו ית"ש, ולכן כלל הכל יחד לטובה להודיע שבחה ומעלתה כי נשגבה. (תורת חיים ואמונה)

לטובה שלא התפעלה מהנסיונות, כדאי' שם במדרש רבה נתת ליראיך נס להתנוסס מפני קושט סלה (תהילים ס), נסיון אחר נסיון וגידולין אחר גידולין בשביל לנסותן בעולם בשביל לגדלן בעולם. (תורת חיים נאמנה)

א"י ויהיו חיי שרה מאה שנה וגו' שני חיי שרה וברש"י לכך נכתב שנה בכל כלל וכלל לומר לך שכ"א נדרש כו' כולן שוין לטובה, ולכאורה יל"ד אם כל אחד נדרש כו', למה הוצרכה התוה"ק לכללן שוב כולן שוין לטובה.

וי"ל עפ"י דאי' (שבת נה) חותמו של הקב"ה אמת, ובמד"ר (דברים פ"א) ולמה אמת, אמת יש בו שלש אותיות א' ראשון של אותיות, מ' אמצעית, ות'

חיי שרה

יש חן גדול, עד כדי כך שאם יאמרו האמת יתרצה הוא להשידוך, וכן הוא אצל כל דבר אם הולכים במידת האמת אז מגיעים כמו שרוצים וכמו שצריכים להגיע, כיון שהחן של אמת פותח כל השערים. ואמת יש לו חן שיתקבלו הדברים, וזה כתיב כאן אצל אליעזר, כשבא לעשות השידוך עם רבקה אמר אשר הנחני בדרך אמת שרק עם מידת האמת יכולים לעשותו. (שם)

ואמרה אלי שתה וגו'.

לכאור' קשה ל"ל לאליעזר לספר שבחים על רבקה אמנו ע"ה, מה הי' צריך לו? אלא נ"ל עפ"י הידוע מהגה"ק מציעשנוב זצ"ל שכתבו עליו בהצייטונגען בכל יום כנגדו, (כידוע שהי' לוחם גדול נגד הציונים ימ"ש). ופע"א לא כתבו עליו כלום אמר שצריך לעשות תשובה, דמסתמא לא עבד השי"ת כ"כ בזה היום, כיון דעבודת ה' ישנאו מאד (כדאיתא בתהלים (צה) אוהבי ה' שנאו רע).

וממילא בשביל זה אמר אליעזר עבד אברהם השבחים והגמילות חסדים של רבקה ע"ה כדי שישנאו אותה, כיון שהם

ואבא היום אל העין ברש"י היום יצאתי והיום באתי, מכאן שקפצה לו הארץ נ"ל דהר"ת מהתיבות ו'אבא היום אל ה'עין היא השם אהו"ה, ונקרא בזוהר הק' גושפנקא דמלכא - חותם המלך, ושם זה מסוגל לקפיצת הדרך. (בית שמחה ח"ב, עמ' קנט)

אשר הנחנו בדרך אמת

אחד שאל לי אם מותר לומר שקר בעת השידוך, שאז אפשר שיתקיים השידוך, דאם יאמר האמת וודאי דלא יתקיים השידוך, עניתי לו דאיך אפשר לבנות בנין עדי עד על שקר, וכדאי הוא לומר האמת ועי"ע בבית שמחה ח"ב - שיחור"ק בסעודת קרית פר' קרח תשס"ה שאמר רבינו בזה"ל: צריכין לעשות כל דבר עם האמת, אע"פ שאינו נראה יפה לעינים, כל כך, אפ"ה יש על האמת חן, כיון שהוא אמת יש בזה חן.

ושמעתי דאצל הרה"ק מקאסוב זצ"ל בעל הלקט עני שאלו אחד אם אצל השידוך שהאבי הבן יודע שיש חסרון על בנו אם הוא מחויב לומר להצד השני, ענה אז, שיאמרו האמת כי האמת

בעדם). ועי"ע בעבודת עבודה (שיחו"ק ח"ג עמ' ריא) דהרבי ר' זושא מהאניפאלי זי"ע בכל יום בבקר אחר שבירך ברכת התורה וקרא קריאת שמע של שחרית יצא לחוץ לחפש אחר יהודי שיוכל לברכו, ולא מצא מנוח לנפשו עד שעלתה בידו לברך לכל הפחות יהודי אחד.

וזהו פי' הכתוב וישכימו בבקר וישבעו איש לאחיו שבירכו ברכות איש לאחיו, כי אז הוא עת רצון גדול, שהברכות נתקיים.

היו רשעים, ויניחו שתבוא עמו. (שם)

וישכימו בבקר וישבעו איש לאחיו.

איתא בזוהר הק' דכל מה שמברכים בבקר נתקיים.

(עי' בספה"ק מאור ושמשי פר' שלח דכתב כע"ז ח"ל: וקאמר הכתוב אחר כך מראשית עריסותיכם תתנו וגו' פירוש שתיכף מראשית שתקומו מהמטה בבקר תיכף תתפללו בעד כל ישראל שיהיו בריאים ? ? שהי' נוהג הרב הקדוש איש האלקים המנוח מו"ה משולם זושא זצוקלה"ה שהי' אומר ? בבוקר תקף ? ? צפרא טבא על כל ישראל וברכות ותפילות

חיי שרה

כאטש אין אמת'ן איז דאך ביי עם געווען, אזוי ווי צדיקים טייטשן, **ואברהם זקן בא בימים**, אז אברהם איז מיטגעקומען מיט די טעג, דאס מיינט, אז יעדן טאג איז געווען א טאג, ער האט אויסגענוצט יעדן טאג ווי עס דארף צו זיין, אבער ווען אברהם אבינו איז אנגעקומען צום סוף פון זיינע יארן, האט ער געשפירט ביי זיך, כאילו ער האט גארנישט מיט זיך, דאס הייסט א 'זקן שקנה חכמה', אז ער קויפט די חכמה דעם אמת, און מיט דעם אלעם **ואל תמכור**, האט מען נאך גארנישט צו פארקויפן.

ווען אברהם אבינו האט געזוכט א שידוך פאר יצחק, האט דאס געדארפט זיין נאָר אויף דעם אופן, אז יצחק אבינו זאל נישט דארפ'ן ארויסצוגיין פון ארץ ישראל, און דער טעם דערפון שטייט אין רש"י פ' תולדות (כו, ב), אז וויבאלד יצחק אבינו איז געגאנגען אויף די עקידה און זיך געוואלט לאזן שחט'ן, ממילא האט ער נישט געקענט ארויסגיין פון ארץ ישראל.

מען דערמאנט ביי יעדן דאווענען, **אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב**, דער

ואברהם זקן בא בימים וה' ברך את אברהם בכל. לכאורה וויל דאך די תורה הק' עפעס מגדיר זיין מיט דעם, ווייל נאר צו זאגן, אז דער אייבערשטער האט באשאַנקען אברהם אבינו מיט אלעס גוטס, כדי אליעזר זאל דאס קענען שפעטער איבערזאגן פאר לבן, וואלט דאך דאס געקענט שטיין נאך שפעטער, ווען אליעזר האט גערעדט צו לבן ובתואל, וואס וויל 'דא' די תורה לאזן הערן?

קען זיין, אז די תורה וויל דא זאגן, **ואברהם זקן בא בימים**, אז ער איז געווען א 'זקן שקנה חכמה', אז אברהם אבינו האט געהאלטן אין איין קויפן חכמה. און וואס איז חכמה? אמת! שלמה המלך ע"ה זאגט **אמת קנה ואל תמכור** (משלי כג, כג), דעם חכמה דעם אמת האט ער געהאַלטן אין איין קויפן, מיט וואס? אז **ואל תמכור** "איך האב גארנישט צו פארקויפן", דעם אמת האט אברהם אבינו געהאַלטן אין איין קויפן אויף אזא בחינה, אז ער האט געוואוסט ביי זיך אז ער איז נאך צו גארנישט אנגעקומען, און ער האט גארנישט צו פארקויפן.

א. ז"ל הרש"י. אמר לו הקב"ה אל תרד מצרימה, שאתה עולה תמימה ואין חוצה לארץ כדאי לך.

ווען מען צינדט אָן דאס 'מאשינדל' (עיר-קאנדישאָן) - דא אויף דער וועלט - וואס עס מאכט קאלט, איז לאו דוקא אז פאר יעדן איינעם פעלט אויס די קעלט, נישט יעדער איינער דארף דאס האבן, און איז אפילו נישט אינטערעסירט דאס צו האבן, אבער דאך שפירט יעדער די קעלט, ווייל עס איז נישט שייך צו זאגן, ווען עס איז קאלט, אז דער אנדערער וועט דאס נישט שפירן, ווייל ס'איז דאך קאלט!

דער צמח צדק זי"ע האט געזאגט, אז צווישן קרירות און מינות, איז דא א קליין גדר אינמיטן, (עכ"ד). אבער אף על פי כן, אז מען האלט זיך מיט מסירת נפש, נישט נאכגעשלעפט צו ווערן מיט די קרירות, העלפט דער אייבערשטער, אז מען קען זיך האלטן ווייטער שטארק, און מען האט גארנישט קיין שייכות מיט זיי אפילו נישט קיין משהו. מען רעדט שוין נישט פון נעמען געלט פון זיי חלילה, נאר אפילו קוקן אין די צייטונגען, וואס דארט שטייט וועגן זיי, און נאר צו זיין נייגעריג וואס עס שטייט דארט, האט מען שוין מיט דעם חלילה א שייכות מיט זיי.

ס'איז נישט צו פארשטיין, וויאזוי קען מען שרייבן אויף זיי 'מדינת ישראל'? וויאזוי קען מען שרייבן אויף אזא זאך, וואס האט נעבעך אויסגע'שמד'ט טויזענטער אידישע קינדער, אז דאס הייסט א מדינה בכלל, און זיך נאך רעכענען צו רופן דאס מדינת 'ישראל', זאל מען כאטש'יג דאס אנרופן 'מדינת השמד', אדער 'עם השמדה' וכדומה לזה, אבער נישט רופן

תכלית פון דעם איז, כדי מעורר צו זיין אין הימל די זכותים פאר אידישע קינדער, און אויך מעורר צו זיין פאר אונז, מיר זאלן געדענקען די דרכים, וויאזוי אונזערע עלטערן זענען געגאנגען אויף דער וועלט, נאכצוגיין נאך זייערע עבודות. מען זעט אז דער הייליגער רבי ר' אלימלך זי"ע, האט געקענט זאגן אין דעם 'הי רצון' - נאך אזויפיל יארן פון די אבות -, **וממדינה למדינה תעלנו שנזכה לבוא למעלת אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב**, מען בעט דעם אייבערשטן אז מען זאל קענען צוקומען צו די מעלות פון די הייליגע אבות, ממילא ווען מען איז מזכיר **אלקי יצחק**, דאס דערמאנט אונז די עקידה, אז יצחק אבינו האט זיך מוסר נפש געווען צו גיין אויף די עקידה, צו ווייזן אז מען קען נישט אנקומען צו קיין עבודה, נאר דורך מסירת נפש.

מסירת נפש איז נישט נאר דער טייטש, אז מען לאזט זיך ממש שחט'ן פאר'ן אייבערשטן, נאר ביי יעדן ריר אז מען האלט זיך שטארק, מען גייט נישט נאך די קרירות פונעם דור, און מען האט אויף דעם מסירת נפש, הייסט דאס אויך, זיך מוסר נפש געווען פאר'ן אייבערשטן. אזוי ווי עס איז געשעהן ליידער בזמנינו בעוונותינו הרבים, ווען עס איז ארויסגעקומען די פינסטערע ציונות אויף דער וועלט, דאס האט אריינגעברענגט א קרירות ל"ע אין די גאנצע וועלט, אז אפילו אזעלכע וואס זענען נישט מיטגעריסן געווארן מיט זיי, שפירן דאס אויך, ווייל פונקט אזוי ווי

דאס מדינת 'ישראל'!

אז מען זאל כאטש וויסן, אז פאר ביאת המשיח וועט מען זיך דארפן רייסן אויף די גראָדע ווענט צו האבן מסירת נפש פאר די אמונה הקדושה, אזוי ווי דער הייליגער ריזשינער זי"ע האט געזאגט, און נאך צדיקים² האבן דאס אויך געזאגט, אז פאר משיח וועט קומען, וועט מען זיך דארפן דראָפען אויף די גראָדע ווענט, נישט נאכצולאזן חלילה פון די אמונה פשוטה.

און אין אלע צייטן, כאטש אידן האבן געהאט נסיונות, צוויי טויזנט יאר זענען אידן געווען אין פארשידענע מקומות, עס איז געווען ממש מסירת נפש, צו גיין אין די גאָס מיט בארד און פיאות, און צו גיין אנגעטון מיט דעם אידישן לבוש, צי שיקן די קינדער אין די תלמוד תורה'ס און ישיבות, און נישט צו די שולעס פון די

און אזוי איז אין יעדען פרט, וואו א איד לאזט נאָך א האָר, אפילו נאר ממש א האָר, דערזעט ער זיך שפעטער ל"ע, אהן קיין טעם און אהן קיין חיות, נישט אין קיין שבת, און פילט נישט קיין טעם אין א בלאט גמרא, ווייל אויב טרעט מען אפ איין האָר, פון דעם דרך וואס מען האט מקבל געווען, דעמאלטס ווייסט מען שוין אינגאנצן נישט, וויאזוי אידישקייט זעט אויס חלילה!

דער פינסטערער אומגליק, וואס האט ליידער פאסירט בעוונותינו הרבים בזמנינו, האבן די הייליגע פריער'דיגע צדיקים אפגעהאלטן, אז עס זאל נישט געשען בימיהם, אבער לכל הפחות האבן זיי אויך איבערגעלאזט זייערע ווערטער פאר אונז,

ב. יש כמה אמרות בשם הקדוש ישראל מרוזין זיע"א, אודות ימים הקשים האלה, ובספר בינת ישראל להרה"ק ר' ישראל מגראדזיסק זצ"ל, פ' ואתחנן כתב וז"ל. ק. בגמרא (סנהדרין צ"ח) ייתי ולא אחמיני, משום שקודם ביאת גואל צדקיננו יהיו בעולם נסיונות גדולים, כמו שאמר אא"ז מרוזין זי"ע שבעיקבתא דמשיחא קשה יהי' להחזיק ביהדות כמו שקשה לטפס על כותל חלק, לפיכך אמר ייתי ולא אחמיני' שלא להביא עצמו לידי נסיון, עכל"ק. ובספר כנסת ישראל, ליקוטים (ז:): איתא וז"ל. שמעתי מאיש נאמן ששמע מפי החסיד ר' הירצל מלויצק ז"ל, שהיה אצל מרן מרוזין באיזה שבת, ובעת שישב בשלחנו הטהור ואנשים מתי מספר בערך י"א אנשים חסידים מסביב, פתח הרב ואמר: הנה גיעו ימים אשר לאיש ההמוני (א פראסטער מענטש) יהיה לו טוב בגשמיות "וברוחניות", ולאיש הרוחני (דעם איידלין מענטש) לא יהיה טוב לא בגשמיות ולא ברוחניות, היינו שלא יהיה ביכולתו אפילו לומר קאפיטל תהלים. וסיים, למה אני אומר לכם זאת, כדי שלא ירך לבבכם - עס דארף אזוי זיין, עס מייז אזוי זיין. (כך צריך להיות וכך מוכרח להיות).

ובספר מירא דכיא, מובא שהרה"ק רבי מרדכי מלעכאוויטש זיע"א, אמר: חבלי משיח הם התגברויות היצר לקרר את האמונה, שבאותו הזמן יהיו הכל צריכים להיות מקושרים בחזקה, ווער ס'וועט זיך האלטין וועט זיך דער האלטין, און ווער ס'וועט זיך אפרייסין וועט ברעכין האלו און קאפ, ה' ישמרנו. והעצה לזה היא שבת. עכל"ק.

דעם זעה איך נאך גארנישט, אבער אז זי גייט טון מער ווי איך בעט, פון דעם איז א סימן, אז דאס איז טאקע א בעלת צדקה און א בעלת חסד, **אותה הוכחת לעבדך ליצחק.**

און די זעלבע זאך איז דא ביי יעדן מענטש בפרטיות אויך אין רוחניות. עס שטייט אין פסוק (שמות טו, ב) **זה קלי ואנוהו.** דרש'נט די גמרא דערויף (שבת קלג): התנאה לפניו במצות, אז מען דארף אויסגעבן מער געלט מיט א שליש, פאר בעסערע תפילין און פאר יעדע דבר שבקדושה אין אידישקייט, דאס מיינט **ואנוהו**, אז מען באשיינט די מצוה.

אויך ווען למשל, א טאטע שיקט זיין בחור אין ישיבה צו לערנען, פארשטייט זיך, אז דער בחור האט זיך ב"ה בוחר געווען צו לערנען, - ווייל ער האט שוין געזען וויאזוי א 'ליידיג - גייער' זעט אויס, אז צום סוף בלייבט ער בבשוות וחרפות בעיני אלקים ואדם, - פארדעם האט ער זיך בארעכענט און זיך געזעצט לערנען, אבער אלעס איז נאר ווייל דער טאטע האט אים געשיקט לערנען, וועגן דעם לערנט ער. אויב אבער מען זעט אז ער טוט מער ווי ער דארף, דאס איז א באווייז אז ער מיינט טאקע באמת צו זיצן און לערנען, למשל דער מגיד שיעור אדער דער טאטע האט אים געהייסן לערנען גמרא רש"י תוספות מהרש"א און מהר"ם, און ער נעמט זיך לערנען אויך פני יהושע רשב"א ריטב"א וכדומה, אדער ער בלייבט נאכן דאווענען מיט די תפילין, און ער לערנט נאך צו,

ממשלה, וואו אידן האבן זיך אייביג מוסר נפש געווען, און אזוי איז אויפגעוואקסן ביי די אלע אידן אין שטוב, טויזענטער טויזענטער אידישע קינדער בלעה"ר, אלע מיט'ן דרך האמת, און מיט'ן דרך אבותינו הקדושים.

אליעזר האט זיך געמאכט א סימן, אז אויב רבקה וועט טון מער ווי ער האט געבעטן, איז דאס דער ריכטיגער זיווג מן השמים. לכאורה וואס איז דער ענין פון דעם, פארוואס דארף זי עפעס טון מער?

נאר ווייל א ריכטיגער בעל צדקה הייסט נישט דער, וואס ער טיילט חמישים אדער מאה דאלער, און חלילה וחלילה אויב ער איז נישט זוכה, לאזט ער נאך אראפ די נאז, און אזוי גיבט ער אים, - אזוי ווי איך טייטש אויף דעם, מצוה הבאה לידך אל תחמיצנה (רש"י בא, יב, ז), אז דער אייבערשטער שיקט איינעם אונטער א מצוה, און ער טוט עס ממילא, 'אל תחמיצנה', פארזויער עס נישט, מיט א זויער פנים, נאר טוה עס בלב שלם, - נישט דאס מיינט א בעל צדקה. נאר דער סימן פון א בעל צדקה איז, אז מען בעט אים כך וכך, זאגט ער אים, "דו דארפסט דאך אוודאי מער פון דעם, פון וואס דו ווילסט אז איך זאל דיר יעצט געבן", און ער גיבט אים אפילו מער, דאס האט גאר אַן אנדער פנים, דאס איז א סימן אז ער וויל טאקע טון צדקות.

דאס האט זיך אליעזר געמאכט דעם סימן, אז פון בעטן רבקה אביסל וואסער, פון

ניצוצי אש

איך האב אויסגעוועלט דעם אייבערשטן, **ואנהו** מיט דעם וואס האב איך אים באשיינט, ווייל איך טוה מער וויפיל איך דארף. און פון דעם איז א ראיה, אז ווען א איד טוט מער וויפיל ער דארף, איז דאס מצד הקדושה, ווייל דער סימן מצד הקדושה איז, מער וויפיל מען איז מחויב, און דאס ווייזט, אז א אלע אנדערע מצות זענען טאקע אויך מצד הקדושה.

עפעס אייגענע לימודים, איז מיט דעם וואס ער טוט מער ווי מען הייסט אים, דאס ווייזט אז 'ער אליין' וויל דעם אייבערשטן.

זה א-לי ואנהו, די אלע מצות וואס א מענטש איז מקיים, קען מען נאכנישט וויסן אויף זיכער, צו ער אליין האלט דערביי, ווייל מען האט דאך אים אזוי מגדל געווען, אבער אויב א מענטש טוט א הידור מצוה, איז **זה קלי** מיין באשעפער,

תולדות

גמרא רש"י תוספות מיט פוסקים, זאל מען זיין גליקליך, אז מען קען שפירן אַן אמת'דיגע חיות אין לעבן.

מען דערמאנט יעדן טאג ביים דאווענען די עבודת המלאכים, זאגט מען דארט, **והאופנים וחיות הקודש ברעש גדול מתנשאים לעומת שרפים**, זאגט דער הייליגער רבי דער בעל התניא (לקו"א פרק מט), אז וועגן דעם דערמאנט מען די עבודת המלאכים פאר קריאת שמע, כדי מען זאל זיך אויסלערנען פון די מלאכים, וויאזוי זיי דינען דעם אייבערשטן מיט אזא יראה תמיד, אזוי אויך דארף זיך א איד אויסצולערנען, אז זיין עבודה דארף צו גיין מיט א חיות, מיט אהבה ויראה תמיד, און אזוי קען מען צוגיין צו קריאת שמע*.

ווען מען זאגט **והאופנים וחיות הקודש**, דארף מען זיך ארויסלערנען א לימוד פאר אונז, 'וחיות הקודש' דאס רופט זיך אַן חיות פון די קדושה, אז 'דאס' זענען די דרכים וואס א איד דארף צו קענען שפירן דעם 'חיות הקודש'. הלואי זאל מען כאטש אינזין האבן פירוש המילות!, און ווען מען זאגט נאכדעם, **ומעריצים ומקדישים וממליכים, את שם הקל המלך הגדול הגבור והנורא**, ווי ווייט האלט מען שוין ליידער, אז מען שפירט גארנישט, מען ווייסט גארנישט, זאל מען כאטש שפירן

יצחק אבינו האט געבענטשט יעקב, **ויתן לך האלקים מטל השמים ומשמני הארץ ורוב דגן ותירוש**. האט יצחק מיט דעם מרמז געווען, אז דער עיקר פון יעדע זאך דארף זיין **מטל השמים**, אז אלעס דארף אריינצוגיין אין רוחניות. **ומשמני הארץ**, די דברים גשמיים דארפ'ן זיך נאכשלעפן, אז עס זאל זיין פונקט אזוי ווי די רוחניות'דיגע ענינים. און אויב עס וועט זיין אזוי, דעמאלטס וועט זיין יתן ויחזור ויתן (רש"י, ב"ד), אז די השפעות וואס קומען אראפ פון הימל, קען זיין אלץ מער און מער, נאכאמאל און נאכאמאל, ווייל אויב אלעס וואס מען טוט איז מצד הקדושה, דאס האט א קיום.

און ביי דעם מענטש אליין, דארף אויך צו זיין א בחינה פון 'יתן ויחזור ויתן', דהיינו, אז ער זאל מוסיף זיין אין קדושה מער און מער, און זיך נישט נאכלאזן. און דאס איז אויך דער ענין וואס מען האט פריער אנגעהויבן, 'התורה אמרה ועבדתם את ה' אלקיכם', אז מען דארף זען אז מען זאל מוסיף זיין אין תורה און אין עבודה, מער ווי דער הרגל, ווייל דאס איז דער ריכטיגער סימן פון די קדושה, למשל ווען מען דארף זיך רייסן צו שפירן א טעם אין עבודת ה', זאל מען זיין גליקליך, אז מען קען זיך רייסן צום אייבערשטן. און אז מען לערנט

א. עיין עוד קדי"צ פ' תצוה אות ה.

ב. עיין בדברינו בפ' בהר אות א דף קח.

געהארעוועט אויף דיר, אז דו זאלסט
שפירן א פחד פאר'ן אייבערשטן!?

יעדער פארשטייט אליין, אז דארט וועט
מען נישט קענען ענטפערן, אז "איך האב
נישט געהאט קיין צייט צו לערנען, ווייל
מען האט געדארפט ענדערשט ליינען
די צייטונגען, און צו הערן אלע שטותים
ל"ע, און זיך אָן עסן מיט אלע מאכלים,
וואס דורכדעם האט מען נישט געקענט
אנקומען, צו קיין יראת ה' באמת", ווער
קען דען נישט פארשטיין, אז דאס וועט
מען נישט קענען ענטפערן!

די 'טייטש', זאל מען כאטש עפעס 'אינזין'
האבן וואס מען זאגט!.

יתן ויחזור ויתן, די השפעות וואס דער
אייבערשטער העלפט אין די קדושה, דאס
דארף אלץ צו זיין מער און מער, זוכן כסדר
מוסיף צו זיין אין עבודת ה', מען וועט דאך
פרעגן יעדן איינעם ביים בית דין של מעלה,
עסקת בתורה, (שבת לא.) ואפילו הכי, אי
יראת ה' היא אוצרו אין, אי לא לא. זאל זיך
יעדער מתבונן זיין, האסטו עפעס אוועק
געבראכן פון דיין באקוועמליכקייט, אז דו
זאלסט שפירן אז דער אייבערשטער איז
'עומד ורואה במעשיו'!? האסטו עפעס

רעוא דרעוין חיי שרה - תשפ"ב*

דיבור מסמיך ואומר 'גם בהצנע לכת' בענין עבודת השי"ת בצינעא דווקא, וצ"ב למה השווה את שני הפכים זה לזה, באמרו 'גם' בהצנע לכת.

ותירץ, כי באמת צריך להיות עיקר עבודת האדם בגלוי, ללא שום חשש מ'מה יאמרו הבריות', אשר יתפלל האדם בקול רם והתלהבות הנפש, וילך ברחוב העיר כאשר עיניו מושפלות ארצה, ויהא עסקו עם הבריות בדיבורי תורה, ואל יחשוש כלל וכלל אם ילעיגו עליו הבריות על מעשיו אלו, וכן הוא בכל הענינים בעבודת ה'. כי אם לא יעשה כן, הלא 'חברא חברא אית ליה', כאשר רואה אדם את חברו כשהוא אינו עובד את קונו בהתלהבות, ולומד תורה ברפיון ובקיריות, אזי משפיע הדבר אף עליו להתקרב בכל עניני עבודת ה'.

אך הנה אם יחשוש האדם דכאשר יעבוד את בוראו בגלוי, יבואו לו כל מיני פניות, על זה המשיך המחבר 'גם בהצנע לכת' - דבעת שנמצא האדם לבדו צריך הוא להתגבר ולעבוד את

עבודת הכורא ללא שום התפעלות מהסביבה

'זיהו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים שני חיי שרה' (כג, א). פרש"י, בת ק' כבת כ' לחטא, מה בת כ' לא חטאה שהרי אינה בת עונשין אף בת ק' בלא חטא, ובת כ' כבת ז' ליופי.

ידועים דברי ה'נועם אלימלך' על דברי רש"י הללו, דבדבריו 'בת כ' כבת ז' - בא ללמד דאף בהיות האדם מבוגר כבן כ' ומעלה, צריך הוא להיות 'כבן ז' שאינו מתפאר בעיני הסביבה, ולעבוד את הבורא ית"ש ללא שום פניות ונגיעות, וללא שום התפעלות משום ענין שבעולם.

והנה זקה"ק זיע"א הביא על מה דאיתא בתחילת השו"ע (אורח חיים א, א) 'ואל יתבייש מפני בני אדם המלעיגים עליו בעבודת השי"ת... גם בהצנע לכת'. דלכאו' הוי זה תרתי דסתרי, כי באמרו אל יתבייש בפני המלעיגים, לימד שצריך האדם להיות עבודתו בגלוי ללא שום התפעלות מהסביבה, ותוך כדי

א. בתחילת דבריו הקדים אד"ש: אמנם דלפי כוחי קשה לי עוד מאוד לפתוח פי לדבר הדיבורים, אך כאשר רואה אני את הקהל הקדוש שהטריחו את עצמם לבוא מרחוק ומקרוב, אזי פטור בלא כלום אי אפשר, ויתן ה' לי בזכות אבותי הק' כח לדבר, ויהיה זה לי ליכות לחזק את גופי לעבודתו ית"ש.

ככאשר חושב האדם בטוב, נעשה לו טוב כפשוטו ממש.

אל יוציא האדם מפיו דיבורים שאינם טובים

וכהענין דהוה מרגלא בפומיה דאאמו"ר זיע"א משמיה דמרנא הבעש"ט הק' זיע"א², דכל דבר שנגזר בעולם על האדם אם טוב אם רע, נמשך ע"י הדיבורים שמדבר האדם בעצמו. כגון כאשר שמע אדם על חבירו שעשה מעשה לא טוב אשר לא יעשה, והרי הוא מקטרג על חבירו דעל מעשה רע זה ראוי הוא לעונש חמור ביותר. והנה אם עשה אותו אדם גם הוא את זה המעשה, אזי כיון ששמעו מפיו שהעושה מעשה מסוים זה ראוי לעונש חמור שכזה, אזי רח"ל נוהגים בו באותו עונש שפסק הוא בעצמו, ונמצא שהוא המשיך על עצמו במו פיו את זה העונש.

ומידה טובה מרובה, כאשר שומע האדם על חבירו שהוא מעוטר בהרבה מידות טובות, אם שהוא מתמיד בתורה הק' או מופלג בתפילה, אם שהוא מפזר ממונו לצדקה או מחנך בניו ובנותיו לתורה ויראה, והרי הוא אומר על חבירו זה, דבוודאי הוא ראוי לכל הברכות האמורות בתורה. והנה אם גם הוא עצמו שלם באחת מן המעלות הללו, אזי כיון ששמעו מפיו כמשיח לפי תומו שהמופלג במידה פלונית ראוי לשכר

הבורא ית"ש ללא שום שינוי, ואז יהיה זה מעיד על מעשיו הנגלים שהם נעשים בנקיות ללא שום פניות.

כל מה דעביד רחמנא לטב עביד

עוד פרש"י בריש פרשתן 'שני חיי שרה' - כולן שוין לטובה. כי הנה שרה אמנו לא כל שנותרה עברו עליה בטוב ובנעימים, אך אצלה היו כולם נחשבים לטובה, כי היה תדיר חקוק על לבה ד'כל מה דעביד רחמנא לטב עביד'.

ובמידה נשגבה זו יש לנו לדבוק תמיד, אמנם זהו מהעבודות הקשות שבמקדש, כי הלא אנו מוקפים בנסיונות קשים מאוד ברוחניות ובגשמיות, אך עכ"ז זהו עבודת האדם לחדד האמונה בהש"ת, ולא להרהר אחר מידותיו של הקב"ה, ואף אם אינו מבין האדם את הנהגתו ית"ש, צריך הוא לחדד במחשבתו, דאמנם הוא במוחו הדל אינו מבין, אך האמת הנכונה היא ד'טוב ה' לכל ורחמיו על כל מעשיו', ורצונו הפשוט הוא להטיב לבריותיו, ועל כן לא יתכן שיעשה הקב"ה הרעה לבריותיו חלילה.

וכאשר יהיה האדם רגיל לחשוב כך שכל מה דעביד רחמנא לטב עביד, אזי ממילא ייעשה כן בגלוי ממש. וכמאמר חסידים ואנשי מעשה 'אז מ'טראכט גוט - ווערט גוט', ופירושו הפשוט,

ב. או נכדו הרה"ק רבי ברוך ממעזיבו זיע"א.

כפי הנהגת הבית כן זוכים לנחת מהצאצאים

ונקוט כלל זה בידך, כי הכל תלוי בהנהגת האדם עצמו הן בין אדם למקום והן בין אדם לחבירו, כי כאשר האדם מוסיף תורה ויראת שמים - מוסיף הוא חיים לעצמו, וכן הוא להיפך חלילה. וכן הוא בכל ענין וענין בפרטיות, כגון בענינא דהנהגת הבית, דכפי איך שהאדם מתנהג בתוך ביתו עם אשתו, ובשאר ארחות הבית, כן הוא זוכה להצליח בחינוך צאצאיו, כי הורים המדברים ביניהם בנחת ומכבדים זה את זה, רואים זאת הצאצאים והולכים אף הם בדרך המלך, אך אם חלילה אין כבוד בין איש לאשתו, אזי עלולים צאצאיו גם הם לסטות מדרך המלך, ואז יתרוצץ האב לציוני צדיקים, ולבקש ברכות מצדיקים ולעשות כל מיני סגולות, והלא העיצה והפתרון נמצא בתוך ביתו - בהאופן שבו הוא מתנהג הוא בתוך ביתו.

וכעין הוה עובדא עם זקה"ק מהר"ם מקרעטשניף זיע"א, שפעם ראה יהודי המכה את בנו הקטן כדי לחנכו, אמר זקה"ק לאב: למה תכה בנך, הלא אתה הבאת אותו לעולם, ועל כן באותו האופן שבו הבאת אותו, כן הוא גדל. וכמרומוז בכתוב (תהלים קיב, ב) גבור בארץ - יהיה זרעו דור ישרים יברך, כי כפי מה שהאדם הוא גבור הכבוש את יצרו' בכל עניני העולם, כן 'היה זרעו - דור ישרים מבורך'.

עצום ביותר, משלמים לו שכר פעולתו כפי אשר גזר בעצמו עליו, עכתו"ד.

ומטעם זה צריך האדם להזהר ביותר על פיו, שלא לדבר אלא רק דיבורים טובים, כי כאשר מדבר האדם כן נעשה, אם לטוב ואם חלילה לרע. כי כן הטביע הקב"ה בזה העולם, שכל דיבור ודיבור שמוציא האדם מפיו יש לו 'אדרעס', וחזקה על דיבור שייעשה כן.

ואיתא בספה"ק¹ דעל כל אדם נקצב מספר מסוים של דיבורים שיכול להוציא מפיו, וכאשר מסיים האדם לדבר את כל קיצבת התיבות הנתונה, מיד יוצאת נשמתו. ונמצא דככל שמרבה האדם לדבר דיבורים בטלים, כן הוא מקרב את עת יציאת נשמתו. וכנרמז בכתוב (שיר השירים ה, ו) 'נפשי יצאה בדברו', דהיינו שכל דיבור ודיבור היוצא מפי האדם הוא בבחינת 'נפשי יצאה', כי הוא כביכול מקרב את יציאת הנפש ע"י כלות קיצבת הדיבורים.

ועל כן יש לו לאדם להשמר על כל דיבור ודיבור של בטלה היוצא מפיו, כי מי שהוא נפסד מכך הוא רק האדם בעצמו, שהוא גורע ח"ו מקיצבת ימי חייו. ומידה טובה מרובה, דכל דיבור ודיבור של תורה ותפלה וגמילות חסד מארכת ימי האדם, 'כי הם חייו ואורך ימינו' - שיזכה האדם לאריכות ימים ושנים טובות. כי על זה ברא הקב"ה את העולם, שיקיימו הבריות את רצונו ית"ש בתורה ובתפלה, ירא"ש ומידות טובות.

ג. 'דרך פיקודי' (מצוה לד) להרה"ק בעל 'בני יששכר' זיע"א משמיה דהרה"ק רבי מנחם מענדל מרימינוב זיע"א.

התורה וליהודים המחתנים צאצאיהם, כי אז בוודאי השי"ת אשר לו הכסף והזהב, ימלא אסמיו בשפע גדול, ותהיה לו הצלחה למעלה בדרך הטבע. כי הלא בשמים יש שפע של אוצרות וברכות, אלא שהאדם צריך רק להכין את הכלים לקבל את ההשפעות.

בסוף היום יתפנה האדם לגמרי לטובת בני ביתו

ובזאת רצוני לייחד דבריי על ענין הנהגת הבית, אשר כבר אמרתי זאת לפני כמה שבועות בארצנו הק', ועתה אחזור על זה שוב על מנת שיבואו הדברים לכלל אנשי שלומנו בכל אתר, ועל הדרך שדיבר בקדשו הרה"ק מסאטאמר זיע"א בעת שעורר את הציבור בענין איסור ההליכה לכותל המערבי, שהוא מדבר דבריו רק לאותם יהודים הסרים למשמעתו בכל השנים. וכמו כן אף את דבריי אייחד לאנשי שלומנו הסרים למשמעתי, כי איני בעל דרשן, ואיני מנהיג גדול, ואף הסתפקתי אם אוכל עתה לדבר דבריי אלו, כי יושבים כאן תלמידי חכמים, חסידים, ובחורי ישראל היקרים היושבים באהלה של תורה, וכי איך אוכל לפתוח פי לדבר לפניהם. אך איני יכול לשנות ממנהג אאמו"ר זיע"א שהיה מדבר בקדשו בעת רעוא דרעוין, כשהוא מצחצח את נשמות ישראל לעבודתו ית"ש, ממש כנקיות בגדים בבורית, והיו השומעים יוצאים לבריה חדשה, אמנם לדאבוני איני יכול לעשות כמעשהו, אך לכל הפחות אחזור על דיבורים יקרים וחשובים, ואם תשמעו

נמצא דזהו העיצה האמיתית לזכות לדור ישרים ההולכים בדרך המסורה לנו מאבות אבותינו, שיתנהג האדם בתוך ביתו באופן הראוי, אשר בכך הוא משמש כ'דוגמא אישית' לצאצאיו אחריו. וכפי שכתב אאמו"ר זיע"א בצוואתו, דבשעה שחוזר האדם לביתו בסוף היום, יקפיד ללמוד דבר מה בתוך ביתו, ואפי' משניות וכדו', ואף אם בני ביתו כבר ישנים, עכ"ז ישמור על הנהגה זו, כדי שיהיה חלל הבית מלא בתורה, וישפיע זה על נשמות הילדים אף אם ישנים הם, שיהיה אור קדושת התורה חופפת עליהם.

ואין צריך לומר דכאשר בני הבית נעורים הם, אשר כשהאב לומד בתוך הבית, יש לזה השפעה עצומה על כל בני הבית, כי אינו דומה אשה הרואה שבעלה ספוג בקדושת התורה, ואף כאשר עוסק הוא לפרנסתו, הוי הוא קשור ואדוק עם התורה. כי הלא כל מטרת המשא ומתן הוא רק כדי שיוכל לנהל האדם חיי תורה, וכמאמר הרה"ק הרבי רבי אלימלך זיע"א שכל הסיבה שצריך האדם לממון הוא רק כדי שיוכל לקיים עמם תורה ומצוות, לשלוח את בניו ובנותיו למוסדות נאמנים בטהרת הקודש, ולתמוך בנצרכים ובמוסדות תורה, ואז הוי גם המשא ומתן שלהם תורה.

והאדם אשר ידע ויבין כן, וישא עיניו למרום ר'בש"ע איני צריך ממון בשביל מותרות, אלא כדי שאוכל לעשות רצונך ית"ש, ליתן צדקה למוסדות

ועל דרך זה צריכים אף הנשים לכבד את בעליהם, אשר בעת ששב הבעל לביתו תתפנה כל כולו להיות עמו, ואל תתעסק עם חברותיה ושאר עניני דעלמא, אלא יתבטלו כל אלו כעפרא דארעא, כי רק באופן זה אפשר לזכות לבית קדוש, ולנחת מהצאצאים, אשר זה הוא עיקר הסיבה שעמלים בזה העולם, כמו שאומרים (הגדה של פסח) 'ואת עמלנו - אלו הבנים'.

כאשר האדם נשמר מחטא משפיע עליו השי"ת כל טוב

עוד נעורר על שמירת עינים, אשר אמר אאמור"ר זיע"א על מה שכתוב (אקדמות) 'למחזי באנפא עין, כות גירי קשתא', 'למחזי באנפא עין' - ראייה אסורה אחת - חשובה כ'כות גירי קשתא' - כמו חץ חד היוצא מהקשת, ועל כן יזהר האדם מאוד לשמור על עיניו בעת שהוא הולך ברחוב העיר, לבל יכשל בראיה אסורה, כי ידע שזהו כחץ הממית את האדם.

וכן הוא גם בעת שהולך האדם למקווה, שצריך להזהר מאוד מראיה אסורה. וכמו כן להזהר שלא לדבר כלל במקווה, כמו שהזהיר על זה הרה"ק רבי פנחס מקאריץ זיע"א דמהדיבורים שמדבר האדם במקווה נברא קליפה טמאה המלווה את האדם בכל היום, ומאז רח"ל הוא כבר ברשתו של היצר הרע למשך היום, ואין היצר צריך לרוץ אחר האדם באותו היום, כי מחמת הקליפה שדבקה באותו האדם, רץ הוא מעצמו

לדברים אלו ותקיימו אותם, יהיה זה לי לטובה ולזכות גדול לבריאות ואריכות ימים וכל הענינים בתורה ועבודה.

כי הנה הן בעלי בתים העמלים לפרנסתם והן אברכי כוללים היושבים באהלה של תורה, כיון שאין הם נמצאים בביתם במשך כל היום, הוי זה מחסור לבני הבית ולצאצאיו, כי אין שום דבר שישווה לרחמנות האב על בנים, כי אמנם שיש לבניו מחנכים המסורים המטפחים אותו, אך אין זה דומה לאב המרעיף על בניו אהבת אב, ולכן כאשר שב האב לביתו בסוף היום, יתפנה אל ילדיו לגמרי, וירעיף עליהם טללי תחיה, כגון שיאמר לבנו דברי אהבה וחיבה, כגון שיאמר לו ששמע מהמלמד או המנהל שלו בתלמוד תורה שהוא עולה ומתעלה במעלות התורה.

וכן הוא לגבי אשתו, אשר בעת הערב אחר עבודת היום, יהיה כל כולו פנוי לטובת זוגתו, ויכבה את הטלפון שלו ממש כבשבת קודש אשר אין האדם מתפתה לגעת בטלפון, כי כאשר מדבר האדם בטלפון בשעה שהוא נמצא בבית, הרי זה חורבן שלום הבית, כי מרגישה האשה שאותו אדם המשווח עמו הוא חשוב לבעלה יותר ממנה, והלא כל היום המתינה לזמן שישוב הביתה. ואף אם צריך הוא לדבר בצרכי הפרנסה, אל יעשה זאת על חשבון בני הבית, כי אדרבה דווקא שלום הבית הוא המביא את הפרנסה, כדאיתא בזוה"ק דהפרנסה באה לאדם בזכות אשתו, ועל כן כאשר מכבד האדם את זוגתו נשפע עליו שפע גדול.

כי על זה מצפה השי"ת מברואיו, שיעבדו אותו בתורה ותפלה וירא"ש, בקדושה וטהרה, צדקה וחסד, וכאשר השי"ת מרוצה ממעשינו אלו, ממילא ישפיע עלינו כל טוב, ולא יחסר לנו מאומה. ולכן יש לנו להשתדל בכל כוחינו לעשות נחת רוח לבורא יתברך שמו.

והנה הלא אנו מאמינים בני מאמינים שכל מה שנעשה העולם הוא בהשגחה פרטית מאתו יתברך, וכאשר נתגלגל מן השמים שהוצרכתי להיות בשבת קודש כאן, אין אנו יודעים מה היא הטובה הנצמח מזה, אך סמוכים ובטוחים אנו שזהו לטובה. וכמו שאמר הקב"ה לאברהם 'להנאתך ולטובתך' (עיין רש"י בראשית יב, א), כי צריך להיות ב' הענינים יחד, כי לפעמים האדם נהנה בשעת מעשה אך אח"כ נתגלה שלא היה זה לטובה, וכן להיפוך, לכן הטוב ביותר הוא שיהיה 'להנאתך ולטובתך' - הן הנאה והן טובה אמיתית.

הקריאה מעוררת את הזמן להמשיך ברכות והשפעות טובות

הרי הקריאה מעוררת את הזמן, וכיון שקראנו בפרשתינו 'וה' ברך את אברהם בכל', הוי ברכה זו קיימת עד סוף כל הדורות, ובכלל זה נזכה לישועות גדולות בכל הענינים, הן בעניני זיווגים, כאשר הקריאה מעוררת את הזמן מענין זיווגו של יצחק אבינו המובא בפרשתו, אזי עתה הוא עת רצון נפלא אשר כל בני ישראל - הבנים והבנות

אחר העבירות, והיצר עומד מן הצד לראות איך האדם חוטא מעצמו אף ללא שיפתהו. וכל הרעה הזו הוא בגין הדיבורים שדיבר במקווה.

עוד צריך כל אדם מישראל לדעת ולהבין כמה גדולה כל פעולה ופעולה שעושה האדם, אשר כל תפילה ותפילה חשובה עד מאוד לפני הקב"ה, וכל תיבה ותיבה שבלימוד התורה היא יקרה מפנינים, כי הלא כל התורה כולה שמותיו של הקב"ה, ונמצא דכל תיבה בתורה היא חלק אלוקות, ובלימוד כל תיבה ותיבה מתקשר האדם עם הקב"ה בעצמו, וזהו הזכות הגדולה והיקרה ביותר בזה העולם, כי כל תענוגי העולם לאפס יחשבון אל מול הזכות הגדולה לזכות להתקשר עם הקב"ה בעצמו.

וכן הוא בכל התגברות והתרחקות מהבלי העולם הזה, הן מדברים בטלים ולשון הרע, והן בעניני קדושה 'קדש עצמך במותר לך', אשר עי"ז זוכים להיות קרובים להשי"ת. ומי חכם יעשה זאת, כי אז ינצל מכל הפגעים המתרחשים בעולם כל מיני אסונות קשים ונוראים, כי הלא אין חפץ ה' במות המת. וכשם שהאדם יעשה ככל העולם בידו על מנת להטיב עם ידידו הטוב, ולהצילו בצרה לו, על אחת כמה וכמה כאשר זוכה האדם להיות 'חברותא' כביכול להשי"ת, בהתקשר והתדבק אליו באמת, אזי אף הקב"ה מטיב עמו עד בלי שיעור, ושומרו ומצילו מכל רע ופגע.

כאשר הוא טרוד במחלות ועניני רפואה. והלא הקב"ה בעצמו יכול לבוא ולרפא החולים, כדמצינו שבא הקב"ה לרפא את אברהם אבינו מצער המילה.

ונזכה לקבל את ההשפעות והברכות הנמשכות משבת קודש, ונזכה להרגיש טעם נפלא בעבודת ה' בתורה ותפלה, ויהיו בתי ישראל מלאים שמחה, ובשמירה עליונה ברוחניות ובגשמיות, עדי נזכה בקרוב לקדם פני משיח צדקנו, 'ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים', אמן.

יזכו לזיווגים הגונים בקרוב ממש, וכן יזכו כל הנצרכים לזרעא חיה וקיימא בקרוב ממש, בכח העת רצון - עת רעוא דרעוין, וכל בני ישראל בכל אתר ואתר יזכו לסייעתא דשמיא ועושר וכבוד, תורה וגדולה במקום אחד.

ועל חולי ישראל נבקש 'אל נא רפא נא לה', שיבא מלאך רפאל וירפאם ויחזקם בכל רמ"ח איבריהם ושס"ה גידיהם, כי רק בבריאות השלימה אפשר לעבוד את הבורא ית"ש באופן הרצוי, כי איך יוכל האדם לעמוד ולשרת לפני הקב"ה,

